

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 217

Kinh văn: “**Sở hữu quốc thành, tự lạc, quyền thuộc, trân bảo, đồ vô sở trước**”.

Lần trước giảng đến chỗ này. Kinh văn phía sau, đây là nói “lục độ hóa chúng”.

Kinh văn: “**Hằng dĩ bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, trí tuệ, lục độ chi hạnh. Giáo hóa an lập chúng sanh, trụ u vô thượng, chân chánh chi đạo**”.

Đoạn Kinh văn này vô cùng quan trọng. Hôm nay, hội này có đồng tu đến từ trong nước và rất nhiều khu vực khác, bình thường rất khó có được cơ duyên tham gia pháp hội giảng Kinh ở hiện trường chúng ta. Mọi người đến bên đây, cơ duyên rất khó được, cũng rất là thù thắng. Chúng ta đối với đoạn Kinh văn này luôn phải tỉ mỉ vì mọi người giới thiệu.

Trong Kinh Đại thừa thường hay nói “*lục độ vạn hạnh*”, rốt cuộc là ý nghĩa gì, chúng ta không thể không tường tận, không thể không rõ ràng. Nếu như đối với những Kinh huấn này không thể nào tỉ mỉ thể hội thì chúng ta không có được thọ dụng.

Lục Độ, Tứ Nhiếp Pháp là Thế Tôn dạy bảo Bồ Tát (Bồ Tát là học trò), dạy Bồ Tát tổng cương lĩnh tu hành, tổng nguyên tắc. Danh từ “Bồ Tát” là từ âm tiếng Phạn Ấn Độ phiên dịch ra. Ý nghĩa danh từ này có thể dịch, nhưng vì sao không dịch? Vào thời xưa, Đại Sư dịch Kinh biểu thị tôn trọng đối với danh từ này, cho nên thuộc về “tôn trọng không dịch”. Ý nghĩa của danh từ này Đại Sư Huyền Trang nói được rất hay: “*Chúng sanh hữu tình giác ngộ*”. Hiện tại nếu như bạn giác ngộ rồi, bạn chính là Bồ Tát.

Đương nhiên trình độ giác ngộ khác biệt có cạn sâu lớn nhỏ, thế là Bồ Tát liền có rất nhiều đẳng cấp. Giống như trong Kinh thường nói “tam Hiền thập Thánh”, đây là nói đẳng cấp của Bồ Tát. Địa vị càng cao, họ giác ngộ được càng rộng, càng sâu. Địa vị càng thấp, giác ngộ được tương đối cạn, tương đối nhỏ. Hiện tại đồng tu chúng ta cũng đều là Bồ Tát, rốt cuộc bạn là Bồ Tát ở đẳng cấp

nào? Người khác không biết, thậm chí bạn chính mình cũng không biết. Không biết không cần lo, giác ngộ thì tốt, chỉ sợ là không giác ngộ. Kỳ thật ở trên Kinh giáo Đại thừa Phật nói cho chúng ta nghe rất nhiều, Phật pháp là bình đẳng. Đây là lời chân thật. Trong bình đẳng tại vì sao nói nhiều khác biệt như vậy? Khác biệt không phải từ nơi Phật phân, mà khác biệt là phàm phu có khác biệt, Phật tùy thuận phàm phu mới nói nhiều thứ khác biệt. Nếu như nói lời thành thật, trong lời thành thật là chắc chắn không có khác biệt. “*Thị giác bất dị đẳng giác*”. Đây chính là chúng ta vừa giác ngộ thì cùng với giác ngộ viên mãn trên quả địa Như Lai thực tế mà nói là không có khác biệt. Khác biệt ở chỗ nào vậy? Thời gian chúng ta giác ngộ quá ngắn, công phu quá cạn, cảnh giới vừa hiện tiền lập tức lại mê rồi, không thể vĩnh viễn gìn giữ giác ngộ. Khác biệt ở ngay chỗ này. Giác ngộ của Phật cùng các đại Bồ Tát có thể vĩnh viễn gìn giữ mà không thoái chuyển. Đây gọi là công phu. Cái công phu này thực tế mà nói là không quá hiếm lạ, bởi vì chúng ta mỗi một chúng sanh vốn dĩ không hề khác biệt với Phật, cho nên nói không hiếm lạ. Vấn đề chính là ở ngay chúng ta.

Tại sao không thể giống Phật Bồ Tát vĩnh viễn gìn giữ “giác mà không mê”, tại sao không thể gìn giữ chánh mà không tà, tịnh mà không nhiễm? Then chốt ở ngay chỗ này. Chúng ta muốn hỏi, rốt cuộc tại sao chúng ta không thể gìn giữ được? Nguyên nhân đại khái, chúng ta chỉ có thể nói nhưng không thể làm, cho nên không thể gìn giữ được. Phật Bồ Tát vì sao có thể gìn giữ được? Các Ngài nói làm tương ưng, các Ngài nói được làm được, làm rồi mới nói, cho nên các Ngài có thể gìn giữ. Hiện tại chúng ta muốn hỏi, đến lúc nào có thể đến được cảnh giới như vậy? Đây là rất nhiều người chân thật muốn ở ngay đời này thành tựu, một việc quan tâm nhất, bạn quả nhiên thật muốn ở ngay đời này thành tựu, không có cách nào khác y giáo phụng hành. Phật ở trên Kinh này dạy chúng ta làm như thế nào, chúng ta thật làm. Bạn xem thấy, vừa mở đầu là “*hằng dĩ*”. Bạn phải có hằng tâm, phải có quyết tâm, phải có nghị lực, vĩnh viễn như vậy mà làm, không phải làm một lần hai lần, mà toàn tâm toàn lực làm, không nên sợ chướng ngại, không nên sợ khó khăn, chắc chắn không có nghi hoặc, ta có bao nhiêu sức lực thì ta làm bấy nhiêu sức lực, dùng tài lực của chính chúng ta, dùng lao lực của chúng ta. Dùng tài lực gọi là ngoại tài bố thí, dùng thể lực của chúng ta là nội tài bố thí. Đạo tràng có rất nhiều đồng tu tự động đến nơi đây để làm công quả, đây là thuộc về nội tài bố thí. Then chốt ở “*hằng dĩ*”.

Hiện tại, xã hội này vô cùng bất an. Hôm nay, trước khi chúng ta giảng Kinh, đạo trưởng của Bái Hỏa Giáo đến thăm tôi. Qua hai ngày nữa ông phải đi đến

Hoa Kỳ, đại khái phải qua hai - ba tuần lễ mới trở lại. Ông đặc biệt đến thăm tôi, hỏi tôi một vấn đề, sắp tới tôi có những cách nhìn thế nào? Tôi chỉ là khuyến khích, hết thầy truyền giáo sư của tôn giáo chúng ta, người lãnh đạo trong tôn giáo, mọi người nhất định phải đoàn kết hợp tác, chăm chỉ đi giáo hóa chúng sanh. Hiện tại, xã hội này mọi người thông thường kém khuyết lòng yêu thương, kém khuyết tín nhiệm, giữa đôi bên hoài nghi, kì thị lẫn nhau, cống cao ngã mạn, cuồng vọng tự đại. Loại hiện tượng tâm lý này sẽ mang đến xã hội bất an, thế giới không còn hòa bình, chúng ta còn phải trải qua những ngày tháng khổ nạn. Đây là tôi nói với ông ấy. Ông ấy nói với tôi còn càng đơn giản hơn, càng tường tận. Ông nói, kinh tế trên thế giới này hiện tại đã có dấu vết suy thoái rất rõ ràng, có thể năm tới sẽ không còn được ngày tháng tốt như năm nay. Lời của ông nói tôi đồng ý. Do đó, chúng ta càng phải chăm chỉ nỗ lực thực tiễn giáo huấn của Phật Đà ở trên Kinh điển, cố gắng ghi nhớ “*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*”, xả bỏ thân mạng của chính mình cũng không hề tiếc. Chúng ta vì đề độ chính mình, vì để giúp chúng sanh. Người học Phật không sợ chết, người học Phật biết không có sanh tử.

Tử vong là một việc như thế nào? Xả bỏ cái thân thể này đổi lấy một cái thân thể khác mà thôi. Chân thật khế nhập cảnh giới, cách nhìn đối với sanh tử cũng giống chúng ta thay đổi y phục vậy, y phục này mặc cũ rồi, cởi bỏ, đổi lấy một bộ mới. Đây là chân tướng sự thật. Cái cảnh giới này tuyệt nhiên không rất cao. Do đó, người thông minh nhất định phải vì đời sau mà lo nghĩ, hy vọng đời sau so với đời này chúng ta được tốt hơn, càng thù thắng hơn, vậy thì có ý nghĩa, liền có giá trị. Nếu như đời sau không được như đời này, vậy thì đời này của chúng ta sai rồi, ngay đời này đã luống qua.

Làm thế nào đem cảnh giới chính mình hướng lên trên cao? Cơ duyên ngày nay của chúng ta có thể nói là ngàn năm khó gặp. Lời nói này là thật, không phải là giả. Trong kệ khai Kinh đã nói: “*Trăm ngàn muôn kiếp khó được gặp*”. Cư sĩ Bàn Tế Thanh trước nhà Thanh đã nói: “*Vô lượng kiếp đến nay hi hữu khó gặp*”. Ngày nay chúng ta gặp được Kinh điển này là đệ nhất Kinh của Phật giáo, thù thắng không gì bằng. Kinh tuy không dài, lời ngắn ý gọn, quan trọng nhất, trước tiên phải thông đạt nghĩa Kinh. Đọc mỗi câu mỗi chữ, ý nghĩa chúng ta rõ ràng tường tận, đây là trọng yếu đệ nhất. Sau khi tường tận, nhất định phải thực tiễn.

Điều thứ nhất trong Lục Độ là “bồ thí”

Phật dạy cho chúng ta “bồ thí”, chúng ta thật làm, tận năng lực của chính chúng ta. Sự việc này không nên miễn cưỡng, miễn cưỡng thì sai. Người học Phật tâm địa nhất định là chân thành, thanh tịnh, trong tâm chắc chắn không có ô nhiễm, thân thể, tinh thần nhất định là buông lỏng, không có chút nào khấn trương. Đời sống này rất tự tại, nhà Phật thường nói “được đại tự tại”, người thế gian nói đây là đạo dưỡng sinh thượng thừa nhất, hay nói cách khác, chúng ta liền ít bệnh, ít nã. Nhà Phật thường hay chúc phúc người “ít bệnh ít nã”. Ít bệnh ít nã là từ đây mà ra. Y giáo phụng hành, chúng ta có thể đạt đến hạnh phúc chân thật, mỹ mãn chân thật.

Khi chúng sanh có cần đến, chúng ta phải toàn tâm toàn lực hiệp trợ. Chúng ta hướng nhìn ra thế giới, nhìn xem cái địa cầu này, hiện tại chúng sanh trên địa cầu này cần yếu nhất là cái gì? Là giáo dục của Phật giáo, không có gì quan trọng hơn đây. Tuy nhiên, có một số khu vực khốn khó bần khổ, họ thiếu kém lương thực, thiếu kém y vật, chúng ta tặng một ít lương thực cho họ, tặng một ít quần áo cho họ, cứu cấp nhất thời. Người xưa chúng ta thường nói, cấp nạn thì có thể cứu, thế nhưng bần cùng thì làm thế nào? Nếu như làm cho những người này ngay một đời, thậm chí đến thế hệ sau của họ đều phải nhờ vào cứu tế để trải qua ngày tháng, vậy thì cách làm của chúng ta sai rồi, từ bi của bạn là giả không phải là thật. Từ bi chân thật là phải giúp cho họ khai trí tuệ, phải truyền cho họ kỹ thuật năng lực để họ chính mình có thể tự mưu sinh, đây gọi là chân thật từ bi.

Phật từ bi đến tột đỉnh đối với chúng sanh mười pháp giới, Phật dạy chúng ta tiêu trừ nghiệp chướng. Việc này thật từ bi. Dùng phương pháp gì để tiêu trừ? Đoạn ác, tu thiện. Phật dạy chúng ta khai trí tuệ, dạy chúng ta hồi phục vạn đức vạn năng của tự tánh chính mình. Dùng phương pháp gì vậy? Phá mê khai ngộ. Đều ở trong “bồ thí”. Cho nên, trong bồ thí bao gồm có tài bồ thí, pháp bồ thí, vô úy bồ thí.

Lần này tôi đến Cổ Tấn tham gia Phật thất, Phật thất lần này tương đối thù thắng, có sắp gần 100 người tham gia, cảm ứng cũng không thể nghĩ bàn. Sau khi pháp hội kết thúc, cùng nói chuyện với các đồng tu, giải đáp vấn đề nghi nan của họ. Trong đó có một vị đồng tu, ông là người quản lý sân bóng rổ, đến nói với tôi, sân bóng có rất nhiều trùng nhỏ, giun đất, họ bị bức có lúc không thể không sát sanh. Người chủ của sân bóng là cư sĩ Đan Tư Lý Lý Kim Hữu một mực dặn bảo không nên dùng nông dục, không được sát sanh. Ông ấy vô cùng khó được. Ông nói, tôi luôn là tận sức mà làm, thế nhưng có lúc bắt đắc dĩ, không dám nói với ông ấy, vẫn là phải sát sanh. Ông hỏi tôi phải làm sao? Tôi dạy ông ấy, anh

phải tăng cường câu thông với những trùng đất bị hại đó, cái núi đó lớn đến như vậy, bên cạnh sân bóng có rất nhiều cây cối hoa cỏ, anh phải dạy cho những trùng đó dọn nhà đi qua bên kia, không nên đi vào sân bóng. Có thể làm được hay không? Có thể! Làm không được là tâm chân thành của bạn chưa đủ. Các vị phải nên biết, những động vật nhỏ này đều thông tình người, bạn yêu thương chúng, chúng yêu thương bạn; bạn giúp đỡ chúng, chúng cũng giúp bạn. Chúng ta phải bình đẳng đối xử, hòa thuận cùng sống. Tại vì sao bạn không đuổi được những trùng nhỏ này? Việc thứ nhất, bạn đối xử không bình đẳng với chúng. “*Ta là người, chúng là trùng*”, vậy thì không được, loại thái độ này chúng không thể tiếp nhận. Bạn phải xem chúng như bạn bè, xem chúng như là thân bằng quyến thuộc, tâm chân thành yêu thương chúng, chúng sẽ bị cảm động.

Không chỉ động vật có linh tánh, mà cây cối hoa cỏ cũng có linh tánh. Không chỉ cây cối hoa cỏ có linh tánh, mà đá cuội, ngói gạch cũng có linh tánh. Chúng ta rất rõ ràng, rất tường tận. Tại vì sao chúng có linh tánh? Trên “*Kinh Hoa Nghiêm*” nói: “*Tình dữ vô tình đồng viên chủng trí*”. Cái “*vô tình*” đó bao gồm thực vật, khoáng vật đều là một pháp tánh biến hiện ra, làm sao không có linh tánh.

Chúng ta phải đem cái ý niệm “*sát sanh*” này trừ bỏ từ trong nội tâm thì mới có thể làm đến được tự lợi lợi tha. Phiền não bạt trừ từ căn bản, trí tuệ chúng ta liền khai; đối người, đối việc, đối vật phải nên dùng phương pháp gì, phải nên dùng thái độ gì, chính mình liền tường tận. Sau đó bạn mở quyển Kinh ra liền có thể hiểu, Phật mỗi câu mỗi chữ đều hàm vô lượng nghĩa.

Cho nên ngày nay chúng ta nói “*bồ thí*”, cái đầu tiên là bồ thí tâm chân thành, bồ thí tâm bình đẳng. Chúng ta tổng kết giáo huấn của Phật là “*chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*”. Từ bi chính là tâm yêu thương. Việc đầu tiên chúng ta phải bồ thí như vậy. Chúng ta dùng cái tâm này đối nhân xử thế tiếp vật, chúng ta đối với Phật dùng cái tâm này, thì đối với muôn kiến cũng dùng cái tâm này, chắc chắn không có hai tâm. Những động vật nhỏ này đều có Phật tánh, cây cối hoa cỏ đều có pháp tánh.

Pháp tánh cùng Phật tánh là một tánh. Làm thế nào đem tâm tánh của chính mình cùng tâm tánh của Như Lai hợp thành một, sau đó đem thân của chính mình cùng tất cả chúng sanh dung hợp thành một thể. Bạn có thể vào được cảnh giới này thì chúc mừng bạn, bạn đã chứng được pháp thân. Người chứng được pháp thân, trong Kinh Đại thừa gọi là “*Pháp Thân Đại Sĩ*”. Cho nên làm gì không thể

nói được không thông chứ? Chúng ta thường nói giữa người với người phải tôn trọng lẫn nhau, phải kính yêu lẫn nhau, phải hợp tác lẫn nhau. Người với tất cả động vật, người với tất cả thực vật, khoáng vật đều phải tôn trọng. Ta tôn trọng chúng, ta yêu thương chúng, chúng cũng yêu thương ta; ta giúp đỡ chúng, chúng cũng giúp đỡ ta.

Phải làm từ chính bản thân mình, không nên yêu cầu người khác trước. Trước phải yêu cầu ta làm thế nào đối với người. Cho nên, từ phạm phu tu thành Phật Bồ Tát không gì khác, chỉ là yêu cầu chính mình mà không yêu cầu người khác. Chúng ta yêu cầu chính mình, tự nhiên liền đạt được hồi báo. Hồi báo chắc chắn không thể cầu. Tôi đối với anh tốt, anh nhất định phải đối với tôi tốt. Không nên có cái tâm này. Tôi đối với anh tốt là việc nên làm, cho dù anh đối với tôi thế nào, quyết không để ở trong tâm. Như vậy mới có thể thành tựu, như vậy mới chân thật giống như Đại Sư Huệ Năng đã nói ở trong Đàn Kinh: “*Nếu là người chân chính tu hành thì không thấy lỗi thế gian*”, đạo nghiệp của chúng ta mới có thể thêm lớn.

Mỗi giờ mỗi phút phải vì chúng sanh làm ra tấm gương tốt. Làm tấm gương tốt chính là bố thí. Không thể nói họ đâu có làm việc tốt gì, tại sao tôi phải làm, vậy thì sai rồi. Những người đó họ đều bằng lòng vào địa ngục, tại vì sao ta không đi? Chẳng phải là cái ý này hay sao? Chúng ta học Phật, Phật là tấm gương của chúng ta, Phật là mô phạm của chúng ta, người khác có làm thế nào hoàn toàn không liên quan gì với ta, cách làm của chính ta nhất định phải đúng pháp. Chúng ta có tài, dùng tài lực giúp đỡ người khác, có pháp càng phải dùng pháp giúp đỡ người khác.

Trên Kinh Phật nói, bòn tài được quả báo bần cùng, bòn pháp được quả báo ngu si. Cho nên không nên sợ ta dùng tiền tài giúp người khác, tương lai họ phát tài vượt hơn chúng ta rồi. Bạn giữ loại tâm này, bạn đời sau sẽ bị quả báo bần cùng. Bạn dùng pháp dạy người khác, sợ người khác trí tuệ đức tướng cao vượt hơn ta, đời sau sẽ bị quả báo ngu si. Trên Kinh Phật nói với chúng ta, học trò của Ngài là Châu Lợi Bàn Đà Gia, Phật nói một đoạn câu chuyện của ông ấy, ngay trong đời quá khứ ông ấy là Tam Tạng Pháp Sư, ngay trong đời này tại vì sao mà biến thành ra ngu si đến như vậy? Chính là khi dạy người khác bòn pháp, sợ người khác siêu vượt hơn mình, luôn muốn giữ lại cái riêng, không chịu hoàn toàn dạy cho người khác, cho nên ngay đời này bị quả báo ngu si. Phật dạy ông học một câu kệ, đọc câu trên thì không nhớ được câu dưới, dạy câu dưới thì lại quên mất câu trên, ngu si đến như vậy. Phật biết được nên giúp đỡ ông, dạy ông tu pháp

môn sám hối, sám trừ nghiệp chướng, trí tuệ của ông liền hiện tiền, phước đức cũng hiện tiền.

Cho nên chúng ta chính mình trước tiên vạn nhất không nên chướng ngại chính mình. Nghiệp chướng không phải từ bên ngoài đến, mà là do chính mình làm. Chính mình chướng ngại chính mình, người khác không thể chướng ngại được, tự làm tự chịu, quyết không oán trời trách người, vậy mới là người thông minh. Chân thật hiểu được rồi, không thể không tu bố thí. Không tu bố thí, chính mình đời đời kiếp kiếp phước huệ đều không có. Toàn tâm toàn lực mà làm, làm không hề hủy kỳ. Toàn bộ tài sản của chúng ta ngày nay chỉ có một bát cơm, ta thấy người khác không có cơm ăn, ta còn chia một nửa ra cho họ, đây là bố thí Ba La Mật. Sau khi phân cho họ, ta không còn thì làm sao? Không còn cũng không lo lắng, chắc chắn không hề lo lắng là ta ngày mai, năm tới phải làm sao. Tích lũy nhiều một chút, xem thấy người khác bên cạnh đói khổ, bạn cũng không đưa tay ra, vậy thì bạn sai rồi. Chúng ta mỗi niệm muốn cầu vãng sanh Tịnh Độ, mỗi niệm muốn thấy A Di Đà Phật, mà tâm như vậy thì làm sao có thể vãng sanh?

Toàn bộ bố thí, phụng hiến, ngày mai không có gì ăn, cố gắng niệm Phật liền đi đến Thế giới Cực Lạc. Đây là thật không hề giả. Tại vì sao vẫn cứ lưu luyến cái thế giới này, không thể xả bỏ được? Cho nên giúp đỡ chúng sanh khổ nạn, chính mình không chút lo lắng, phải xả được sạch sẽ, trống không.

Trong bố thí có ba loại là bố thí tài, bố thí pháp và bố thí vô úy. Chúng ta phải rất chăm chỉ nỗ lực mà học tập, đây gọi là hành Bồ Tát đạo. Trong đây điều tối quan trọng là giúp đỡ chúng sanh học Phật, giúp đỡ chúng sanh khai ngộ, công đức này lớn bậc nhất. Nếu như chúng ta chính mình có nghiệp chướng rất nặng, không cách gì tiêu trừ được nghiệp chướng, chỉ cần bạn chân thật chịu quay đầu. Quay đầu là chân sám hối. Ở trước mặt Phật Bồ Tát thần minh mong cầu, đó là mê tín, không thể tương ưng. Chân thật từ tập khí ác quay đầu lại, chính mình thường hay phản tỉnh tập khí ác, hành vi ác, quay đầu lại đoạn ác tu thiện. Phật là như vậy dạy bảo chúng ta, Thánh nhân thế gian cũng là dạy chúng ta như vậy, lại xem qua trong Kinh điển của các tôn giáo khác, vẫn là dạy bảo chúng ta như vậy. Vậy còn có thể sai sao? Nỗ lực mà tu thiện, đoạn tất cả ác, tu tất cả thiện.

Cư Sĩ Lâm những công trình gần đây, mọi người xem thấy rồi. Đây là hơn hai năm, Lâm trưởng cư sĩ Lý Mộc Nguyên phát tâm muốn xây một Thôn Di Đà, giúp cho mọi người niệm Phật. Thực tế mà nói, bởi vì Singapore đất đai rất khó mua được, sau cùng bất đắc dĩ, Cư Sĩ Lâm vẫn còn một miếng đất trống, đem

miếng đất trống này xây dựng lên. Tôi nghe nói, ông muốn xây tòa lầu năm tầng, chủ yếu là xây liêu phòng. Về sau mọi người đến bên đây niệm Phật có một hoàn cảnh cư ngụ tương đối thoải mái một chút. Công trình này đại khái phải một năm rưỡi, vậy xem là rất nhanh rồi. Đây là bố thí, ba loại bố thí đều ở trong đó.

Chúng ta ở các khu vực khác có đồng tu chí đồng đạo hợp, chúng ta cũng giúp cho họ giống như vậy. Cổ Tấn lần này Phật thất ở trên núi, Đan Tu Lý Lý Kim Hữu cư sĩ ngày sau cùng ông đến tham gia. Khi ông tham gia, xem thấy rất là hoan hỉ. Bởi vì Phật thất lần này cử hành trong khu đất nơi chính ông ở. Phòng khách nhà ông rất lớn, lâm thời thì đem phòng khách làm Phật đường, hơn một trăm người ở nơi đó niệm Phật. Ông chính mình cũng tham gia. Sau đó đến nói với tôi, cần phải xây thêm một Niệm Phật Đường. Tôi nói: *“Quá tốt! Anh có thể phát tâm xây Niệm Phật Đường, đây là việc mà chúng tôi vô cùng hoan hỉ, chúng tôi cũng tán thán, chúng tôi cũng tùy hỉ. Có Niệm Phật Đường, đương nhiên còn phải có liêu phòng. Người ta đến niệm Phật nơi chốn anh, anh phải tiếp đãi”*. Tiếp đãi lần này là khách sạn của ông, dùng khách sạn của ông ấy để tiếp đãi, ở hơn một tuần nơi khách sạn, đại khái hơn mười ngày không kinh doanh, không nhận khách ngoài, để cho những đồng tu niệm Phật này ở. Những đồng tu niệm Phật đến nơi đây ở, vừa nhìn thấy giá biểu nơi đó, ở một ngày tốn phí là 300 đô la, cho nên nghĩ tưởng, vậy thì làm sao? Về sau nếu đến nơi đây niệm Phật, không có tiền thì không thể được. Cho nên chúng ta liền nghĩ đến, chúng ta đặc biệt xây một nơi tiếp đãi. Nơi tiếp đãi này hiện tại dự định là một trăm người, năm mươi phòng, một phòng ở hai người, hai chiếc giường, một trăm người ở. Tương lai chỗ tiếp đãi này miễn phí. Lên trên núi ăn uống, phí dùng phục vụ rất ít. Đây là phải chính mình gánh vác. Trên núi hoàn toàn ăn chay, thức ăn chay chính mình trồng. Tôi ở trên núi, ba bữa, mỗi bữa một mâm to rau xanh. Tôi không ăn thứ khác, ăn rau xanh rất tốt, ngọt, trên núi chắc chắn không có nông dục. Trùng nhỏ có linh tánh. Cái núi này ông đã khai phá sáu năm rồi. Ông nói với tôi, năm đầu tiên trồng rau sắp gần 90% bị trùng sâu ăn hết. Ăn hết thì làm sao? Hoan hỉ. Người chúng ta muốn ăn, trùng sâu cũng muốn ăn, không thể không cho nó ăn. Quyết định không sát hại, cũng không đuổi chúng đi, tùy theo chúng. Đến năm thứ hai, trùng sâu rất khách sáo, lưu lại một nửa cho ông, mỗi người một nửa. Hiện tại đến năm thứ sáu, trùng sâu liền đặc biệt khai ân, đại khái trùng chỉ ăn một hai phần trăm, 95% trở lên bạn đều có thể thu hoạch. Làm sao mà chúng không có linh tánh được chứ! Hơn nữa, trong vườn rau, ngày trước là mở âm nhạc, sâu ăn rau còn mở âm nhạc cúng dường chúng. Sau khi tôi xem xong, tôi kiến nghị với ông ấy nên mở

Phật hiệu, cho nên hiện tại vườn rau vườn hoa đều mở Phật hiệu, đều quy y Tam Bảo cho những trùng nhỏ này, cho nên mỗi mỗi đều biến thành hộ pháp. Trùng sâu của vườn rau có thể làm hộ pháp, trùng của sân bóng bàn đương nhiên cũng có thể làm hộ pháp, đạo lý giống như vậy. Chân thành, từ bi, chúng ta bỏ thí tâm yêu thương, bình đẳng yêu thương tất cả chúng sanh. Đây là nói đến điều “bố thí” này. Cách làm cụ thể chúng ta trong lúc giảng giải nói được rất nhiều.

Hoàn cảnh trên núi của ông rất tốt, chân thật đến rồi đều không muốn xuống núi. Trên núi xây nơi tiếp khách, đây là tòa thứ nhất, xem như tôi phát khởi, năm mươi gian phòng. Chúng ta dùng Mỹ Kim để tính, đại khái là một trăm ba mươi vạn, 100 người, năm mươi gian phòng, các vị nghĩ xem một người là tốn bao nhiêu? Mười ba ngàn. Hai người một phòng, một gian phòng là hai mươi sáu ngàn, phí dụng xây dựng không cao. Đây là kiến trúc bốn tầng, trên đỉnh là Niệm Phật Đường. Niệm Phật Đường cùng giảng đường chung nhau. Lầu hai, lầu ba, vừa rồi nói rồi, năm mươi gian phòng, liêu phòng. Dưới lầu là nhà ăn, phòng làm việc của họ, trung tâm hoạt động. Xây dựng bốn tầng lầu. Kiến trúc này sau khi xây xong, hoan nghênh mọi người lên trên núi niệm Phật.

Nhất định thường hay phải có hai vị pháp sư thường trụ ở trên núi để dẫn dắt đại chúng. Pháp sư đến nơi đâu để tìm? Tôi liền nói với ông, chúng tôi đến phục vụ. Các đồng tu chúng ta luân phiên đi, một người lên trên núi ở nửa tháng, một tháng, mọi người luân phiên đi. Phải dẫn dắt họ chân thật niệm Phật, cũng là 24 giờ đồng hồ không gián đoạn, niệm Phật nghe Kinh đều không gián đoạn. Ở nơi đó của ông ấy là khách sạn. Trong khách sạn nếu làm loại sự nghiệp này, hy vọng tương lai khách sạn trên toàn thế giới đều có nơi để tiếp đãi, đều có niệm Phật Đường. Đây không phải là việc tốt sao? Chúng ta đem nó xem thành trọng điểm bố thí, nó có thể ảnh hưởng rất nhiều khách sạn. Những nơi này, người đi chơi, người đi nghỉ có thể cả đời đều không có cơ hội tiếp xúc Phật pháp. Đến ở nơi đó, họ có thể tiếp xúc Phật pháp, họ có thể nghe Kinh, họ cũng có thể đến niệm Phật Đường để tham quan, đến tùy hỷ niệm Phật, cho nên ba loại bố thí đều viên mãn.

Điều thứ hai của Lục Độ là “Trì Giới”.

Nói đến trì giới chính là thủ pháp. Trong thủ pháp, quan trọng nhất là “lục hòa kính”. Đây là Thế Tôn vì các đệ tử chế định. Đời sống đoàn thể nhất định phải tuân thủ sáu điều này. Trong sáu điều này, chỉ có một điều bị phá thì năm điều khác thấy đều bị phá hết. Cho nên nó không giống như năm giới, năm giới

có thể từng điều từng điều thọ, thọ một điều liền được một điều, thọ hai điều liền được hai điều. Lục hòa kính không phải vậy, lục hòa kính là phải thọ đều thọ, một điều phá rồi, các điều khác toàn bộ đều không có. Năm giới mười giới là chúng ta chính mình tu hành, lục hòa kính là chúng ta cùng đại chúng cùng ở chung với nhau, cho nên ý nghĩa của nó không giống nhau.

Cùng ở chung với đại chúng, điều thứ nhất phải “*xây dựng cùng hiểu*”. Người hiện tại gọi là xây dựng cùng hiểu, trong lục hòa kính gọi là “*kiến hòa đồng giải*”, ý nghĩa chính là “xây dựng cùng hiểu”. Trong câu này, ý nghĩa rất sâu, rất rộng. Pháp thân Bồ Tát, giống như “Hoa Nghiêm” nói, Sơ Trụ trở lên cùng hiểu của họ là “pháp tánh”, như trong Thiền tông nói “minh tâm kiến tánh”, vậy đương nhiên không có vấn đề gì, đây là cao nhất. Chúng ta ngày nay chưa chứng được pháp thân, chúng ta là phàm phu, cùng hiểu của phàm phu từ đâu mà xây dựng? Ngày nay chúng ta tu là pháp môn Tịnh Độ, chúng ta nương theo là “Đại Thừa Vô Lượng Thọ Kinh”, chúng ta liền tường tận, chúng ta “kiến hòa đồng giải” nhất định phải căn cứ vào “Đại Thừa Vô Lượng Thọ Kinh”. Trên Kinh dạy chúng ta làm, chúng ta phải chăm chỉ nỗ lực làm được. Trên Kinh dạy chúng ta không được làm, chúng ta quyết định tuân thủ, quyết định không trái phạm. Bộ Kinh này là cùng hiểu của chúng ta. Bạn tu học một pháp môn nào thì bộ Kinh điển đó chính là cùng hiểu của bạn, như vậy thì không sai. Cho nên chúng ta mỗi ngày thời khóa sớm tối cùng nhau đọc tụng, mỗi ngày cùng nhau học tập, cùng nhau thảo luận. Nội dung thảo luận là gì? Thứ nhất là nghĩa Kinh, thứ hai là thảo luận làm thế nào thực tiễn. Chúng ta học rồi mới hữu dụng. Nếu như ý nghĩa không rõ ràng, không tường tận, không cách gì làm được, vậy thì chúng ta sai rồi, tu học của chúng ta liền uổng phí rồi.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ